

Miscellanea

FRANÇOIS COPPÉE.

Poetul, pe care Franța l-a pierdut de curînd, a fost desigur o figură în literatura ei contemporană.

Născut la 1842, a debutat la 1866 cu un volumuş de versuri, „Le Reliquaire“, remarcat de Sainte Beuve.

Făcea parte din grupul parnassenilor, de la care a învăţat precizia desenului, arta savantă a versificaţiei, perfecţia desăvîrşită a formei.

O piesă într'un act în versuri, „Le Passant“, reprezentată la 1869 la Odéon, l-a făcut cunoscut marelui public. De atunci, timp de aproape patruzeci de ani, a scris numeroase opere, volume de poezii, drame romantice,—în ultimul timp mai mult proză.

Opera dramaturgului, care nu-i decît un romantic întîrziat, ca şi aceea a prozatorului, nu va rezista desigur vremii, şi din aceea a poetului numai o parte va rămînea.

Poemele lui de inspiraţie epică par lipsite de putere alături de cele ale lui Victor Hugo sau Leconte de Lisle; acele de lirism intim, de sentiment pur sînt departe de a avea adîncimea, subtilitatea de analiză, fineţa poeziilor lui Sully Prudhomme.

Originalitatea lui trebuie căutată în altă parte. Ca şi Sainte Beuve în poeziile sale din tinereţă, cu mai multă sănătate şi cu mai multă artă decît el, Coppée s'a inspirat mai totdeauna în chip fericit din realitatea actuală şi zilnică. A excelat în naraţiunile familiare, în tablourile de *genre*, în scenele luate din viaţa micii burghezii sau din aceea a măhălăliilor parisiene.

Cu o simpatie adevărată şi largă, amestecată uneori cu o uşoară ironie, a ştiut să pătrundă şi să descrie bucuriile, fericirile, durerile din lumea cea mare a celor ignoraţi şi umiliţi.

Reprezentant al realismului vremii noastre, Coppée a descoperit şi a scos la lumina zilei poezia ascunsă în lucrurile mici, neînsemnate, mărunte ale vieţii, considerate atîta vreme ca nevrednice de marea artă. Prin această notă personală a îmbogăţit poezia franceză şi i-a lărgit orizontul.

TACT ȘI CUVIINȚĂ...

În zilele de 8 și 9 Iunie st. n., s-a serbat la Cernăuți jubileul de 30 ani al societății academice „Junimea“, care a avut și caracterul, mișcător pentru noi, de cinstire a d-lui profesor D. Onciul, înființatorul și primul președinte al „Junimii“.

Nu voim să descriem aici serbările, pe cari cetitorii le pot cunoaște din presa zilnică, ci numai să relevăm un incident semnificativ.

Societatea a *invitat* la serbările acestea pe mai mulți profesori universitari și reprezentanți ai revistelor literare din țară. Au răspuns însă la această invitație numai *trei* profesori universitari, cari reprezentau în același timp revistele „Neamul Românesc“, „Convorbiri Literare“ și „Viața Românească“.

Ni se impunea, în aceste împrejurări, mult tact, întrucît Romîni din Bucovina sînt împărțiți, cum se știe, în mai multe tabere politice, și chiar studenții, sînt grupați în trei societăți deosebite (celelalte două *nici n-au luat parte* la serbările jubilară ale „Junimii“).

Dar reprezentantul „Convorbirilor Literare“ a găsit nimerit tocmai acest prilej pentru a polemiza împotriva... „poporanismului“, debîndîntregul pachet de insinuări mincinoase obicnuite („buruiiană străină“, „cosmpolitism“, etc.)...

Reprezentantul „Convorbirilor Literare“ a dat astfel dovadă și de mult bun simț, întrucît vorbea înaintea unui public care cunoștea poporanismul dintr-o revistă cu mult mai răspîdită și cetită în Bucovina decît cea reprezentată de dînsul,—și de nu mai puțin tact și cuviință, atăcînd, în casă străină, pe un *oaspete invitat*, care singur reprezinta acolo Universitatea din Iași, capitala *vechii* Moldove...

Reprezentantul nostru, bine înțeles, n-a răspuns... Atîta lipsea l...

Președintele „Junimii“ foarte jenat și, probabil recunoscător, că s-a evitat astfel un spectacol, picant de altmîntrelea, al unui *tournois* între „frații din țară“,—*a cerut scuze reprezentantului nostru*... Acesta bine înțeles, nu avea nici un motiv de a face responsabilă „Junimea“ Cernăuțeană pentru excesul de zel al urmașului „Junimii“ *Ieșene*.

Dar nu putem ști dacă acesta din urmă a înțeles lecția ce i s-a dat...

P. Nicanor & Co.